

Arrest

nr. 327 179 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANLAET, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer : (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 23.04.2014 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf met 4 jaar uitsluiting behalve de voorlopige hechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen.

Op 06.05.2020 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf.

Uit het vonnis van 06.05.2020 blijkt dat de feiten een grote ernst vertonen. Hij pleegde diefstal uit het bedrijf Carrefour waarin hij was tewerkgesteld. Deze feiten werden via de bewakingscamera onweerlegbaar vastgelegd en overigens niet betwist door betrokkene. Het betreft op 1 dag tot 33 rollen vuilniszakken, alsmede sigaretten en filterdopjes.

Betrokkene beschouwt het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie. Zijn gedrag heeft blijk gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 13.03.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde een minderjarige dochter te hebben in België met de Belgische nationaliteit en een meerderjarige zoon, eveneens met de Belgische nationaliteit. Hij heeft op dit moment geen duurzame relatie in België. Hij was tot 2015 gehuwd met A., O. (...). Hij verklaarde veel familie te hebben in België, namelijk zijn moeder, vader, grootmoeder, broer en zus. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben. Hij heeft 4 jaar officieel gewerkt in België. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar niemand meer kent.

Betrokkene werd op 19.04.2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor een periode van 5 jaar. Op 16.04.2009 werd hij in het bezit gesteld van een F+ kaart. Op 08.02.2011 werd hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.11.2014 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.07.2017 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 28.02.2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 23.08.2018 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene verklaarde veel familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze in België verblijvende familieleden aantoont.

Betrokkene verklaarde een Belgisch minderjarig kind te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat geen van zijn kinderen op bezoek komen in de gevangenis. Het is dan ook onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind(eren). Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind(eren) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind(eren). Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera.

Betrokkene maakt ook melding van meerderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie

tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met kinderen en familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij er niemand meer kent.

Betrokkene kwam pas naar België in 2003. Er kan worden aangenomen dat hij nog andere banden dan zijn nationaliteit hebt met zijn herkomstland. Hij spreekt de taal en heeft er school gelopen. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in zijn herkomstland, al dan niet met ondersteuning van zijn familie. Ook zijn familie in België kan hem steun bieden vanuit België of middels korte bezoeken. De vaardigheden die hij tijdens zijn werk in België heeft opgedaan, kunnen hem wellicht ook in Marokko van pas komen en hem sneller aan een job helpen.

Betrokkene heeft inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene werd op 19.04.2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor een periode van 5 jaar. Op 16.04.2009 werd hij in het bezit gesteld van een F+ kaart. Op 08.02.2011 werd hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.11.2014 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.07.2017 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 28.02.2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 23.08.2018 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 23.04.2014 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf met 4 jaar uitsluiting behalve de voorlopige hechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen.

Op 06.05.2020 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf.

Uit het vonnis van 06.05.2020 blijkt dat de feiten een grote ernst vertonen. Hij pleegde diefstal uit het bedrijf Carrefour waarin hij was tewerkgesteld. Deze feiten werden via de bewakingscamera onweerlegbaar vastgelegd en overigens niet betwist door betrokkene. Het betreft op 1 dag tot 33 rollen vuilniszakken, alsmede sigaretten en filterdopjes.

Betrokkene beschouwt het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie. Zijn gedrag heeft blijk gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 3 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten : (...)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.07.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 23.04.2014 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf met 4 jaar uitsluiting behalve de voorlopige hechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen.

Op 06.05.2020 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf.

Uit het vonnis van 06.05.2020 blijkt dat de feiten een grote ernst vertonen. Hij pleegde diefstal uit het bedrijf Carrefour waarin hij was tewerkgesteld. Deze feiten werden via de bewakingscamera onweerlegbaar vastgelegd en overigens niet betwist door betrokkene. Het betreft op 1 dag tot 33 rollen vuilniszakken, alsmede sigaretten en filterdopjes.

Betrokkene beschouwt het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie. Zijn gedrag heeft blijk gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene beschouwt het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie. Zijn gedrag heeft blijk gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 13.03.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde een minderjarige dochter te hebben in België met de Belgische nationaliteit en een meerderjarige zoon, eveneens met de Belgische nationaliteit. Hij heeft op dit moment

geen duurzame relatie in België. Hij was tot 2015 gehuwd met A., O. (...). Hij verklaarde veel familie te hebben in België, namelijk zijn moeder, vader, grootmoeder, broer en zus. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben. Hij heeft 4 jaar officieel gewerkt in België. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar niemand meer kent.

Betrokkene werd op 19.04.2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor een periode van 5 jaar. Op 16.04.2009 werd hij in het bezit gesteld van een F+ kaart. Op 08.02.2011 werd hij afgevoerd van ambtswege. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.11.2014 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 07.07.2017 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene diende op 28.02.2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in (bijlage 19). Op 23.08.2018 werd de aanvraag geweigerd omwille van redenen van openbare orde (bijlage 20).

Betrokkene verklaarde veel familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM

(EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze in België verblijvende familieleden aantoont.

Betrokkene verklaarde een Belgisch minderjarig kind te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat geen van zijn kinderen op bezoek komen in de gevangenis. Het is dan ook onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind(eren). Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind(eren) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind(eren). Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera.

Betrokkene maakt ook melding van meerderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met kinderen en familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij er niemand meer kent.

Betrokkene kwam pas naar België in 2003. Er kan worden aangenomen dat hij nog andere banden dan zijn nationaliteit hebt met zijn herkomstland. Hij spreekt de taal en heeft er school gelopen. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in zijn herkomstland, al dan niet met ondersteuning van zijn familie. Ook zijn familie in België kan hem steun bieden vanuit België of middels korte

bezoeken. De vaardigheden die hij tijdens zijn werk in België heeft opgedaan, kunnen hem wellicht ook in Marokko van pas komen en hem sneller aan een job helpen.

Betrokkene heeft inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en in een derde middel op een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samen gelezen met artikel 41 van het Handvest.

Ten aanzien van het bestreden inreisverbod beroept de verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 7, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, en in een tweede middel op de schending van de artikelen 27 en 28 van de Terugkeerrichtlijn en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samen gelezen met artikel 41 van het Handvest.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden acht alsook het evenredigheidsbeginsel.

Naast een theoretisch betoog bij de voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen en het citeren of samenvatten van de bestreden beslissingen, zet de verzoekende partij voormelde middelen uiteen als volgt:

"1. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1.1 Eerste middel: (...)

Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. (...) Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "(...)" Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Artikel 8 EVRM stipuleert: "(...)"

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt: "(...)"

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

(...) In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). In casu bevindt het familieleven van verzoeker zich namelijk evenwel in België.

Volgende familieleden verblijven momenteel in België:

- Zijn kinderen D., H. (...) en D., A. (...);
- Zijn beide ouders. Zijn moeder, mevrouw D., M. (...) beschikt over de Spaanse nationaliteit. Zijn vader beschikt over de Belgische nationaliteit.
- Zijn zus D., N. (...) en haar echtgenoot.
- Zijn schoonzus D.D., S. (...) en haar echtgenoot D., I. (...), broer van betrokkene. Zijn schoonzus beschikt over een E-verblijfskaart.

Heden heeft verzoeker in Marokko geen sociale omgeving meer. Zijn vrienden en familie bevinden zich hier. Zijn andere broer en zus bevinden zich in Spanje. De nauwe familieleden van verzoeker hebben bijgevolg allen verblijfsrecht in Europa.

Verzoeker verkeert in de absolute onmogelijkheid terug te keren naar zijn regio van herkomst, gelegen in de stad T. (...) (Marokko). Verzoeker heeft of kent in Marokko immers niets of niemand meer. Daarenboven heeft hij noch de financiële middelen om een reis naar T. (...) te bekostigen, noch om daar te overleven.

(...)

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: '(...).'

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat het volgende stelt: "(...).'

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van de familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Zij stellen dat er geen stavingsstukken voorliggen waaruit een afhankelijkheid tussen betrokkenen blijkt.

Men stelt dat het onduidelijk is of betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kinderen. Betrokkene zou geen enkel bewijsstuk voorleggen dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn kinderen noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kinderen.

Men acht het niet onmogelijk dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met de zijn familie, en stelt dat zijn familie steeds naar Marokko kan afreizen om hem te bezoeken en hem vanuit België kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko.

Men stelt dat er dient te worden afgeweken van de termijn van vrijwillig vertrek, gelet op het feit dat cliënt reeds meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend, alsook dat hij een bedreiging volgt voor de openbare orde.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier.

Verzoeker verblijft namelijk sedert zijn 8 jaar niet meer in Marokko. Verzoeker heeft in België zijn sociale omgeving en bijgevolg het centrum van zijn belangen uitgebouwd. Zijn familie en vrienden wonen hier, hij spreekt Nederlands en Frans en heeft hier een dagbesteding. Zijn twee kinderen werden hier geboren en bezitten beiden de Belgische nationaliteit.

Enige affectieve dan wel financiële houvast is voor verzoeker nagenoeg onbestaande in zijn land van herkomst. Een terugkeer zou impliceren dat verzoeker de steun waar hij zowel op materieel als op financieel gebied op kan rekenen volledig zou verliezen, daar hij er terecht komt in een land waar verzoeker geen dak boven zijn hoofd heeft en niemand kent.

Verzoeker doet ook de nodige inspanningen om één van de drie landstalen te leren om, zodra hij zijn verblijfsrecht heeft, op legale wijze in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Bij een terugkeer zou hij zijn kans op werk evenwel verliezen aangezien het in Marokko zeer moeilijk is om aan de slag te gaan. De werkloosheid ligt er immers dubbel zo hoog als in België. Deze omstandigheden maken bijgevolg dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland voor verzoeker bijzonder moeilijk is.

Om reden hierboven uiteengezet zou het immers volstrekt onmogelijk zijn beroep te doen op zijn familie nu verzoeker zij woonachtig zijn in België en Spanje en zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken.

Heden heeft verzoeker daarentegen wél een duidelijke en verregaande verbondenheid met de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft duidelijk geïnvesteerd in zijn sociale en culturele integratie. Hij heeft hier twee kinderen gekregen en zijn meest nauwe familie verblijft hier op heden. Verzoeker woonde eerst in de gezinswoning met zijn voormalige echtgenote en kinderen. Nadien trok hij opnieuw bij zijn familie in. Dit toont bijgevolg de nauwe onderlinge band aan. Eenzelfde mate van verbondenheid is compleet afwezig met zijn land van herkomst.

Sedert zijn detentie is de familie van verzoeker hem steeds blijven steunen, zowel emotioneel als financieel. Dit blijkt ook uit de bijgevoegde financiële uittreksels. De familie van verzoeker stort namelijk sedert diens

detentie regelmatig geld op zijn gevangenisrekening opdat hij ook aldaar in zijn onderhoud kan blijven voorzien.

Verzoeker verblijft sedert zijn 8 jaar niet meer in Marokko. Hij kreeg in België kinderen, was 20 jaar getrouwd en heeft hier steeds bij zijn familie ingewoond. Zijn familieleden bevinden zich bijgevolg hoofdzakelijk in België. Zijn kinderen zijn hier geboren en hebben beiden de Belgische nationaliteit, zijn familieleden hebben ofwel een onbeperkte verblijfskaart dan wel de Belgische nationaliteit. Indien van verzoeker vereist zou worden dat hij terugkeert naar Marokko, zou dit tot een schending van artikel 8 EVRM leiden.

Immers artikel 8 EVRM beschermt niet louter het familieleven, maar ook het privéleven. Dit laatste element biedt recht op het uitbouwen van zowel menselijke contacten als sociale banden. Artikel 8 EVRM beschermt bijgevolg ook de sociale banden die iemand opbouwt, anders dan deze binnen het strikte gezinsleven. In het arrest Maslov t. Oostenrijk werd dit laatste door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderstreept. Het Hof benadrukte dat ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en de ouders en dit indien tussen hen een situatie van afhankelijkheid bestaat.¹¹ Het louter feit dat verzoeker meerderjarig is, is dan ook onvoldoende om te stellen dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM kan opwerpen.

Wel rijst de vraag of het centrum van verzoekers sociale, affectieve en economische banden overwegend in België is komen te liggen. Zoals hieronder verder uiteen zal gezet worden, kan deze vraag voor verzoeker niet anders dan positief worden beantwoord.

Zo heeft verzoeker een duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd in België. Zijn broer en zus, zijn ouders en zijn kinderen verblijven allen reeds geruime tijd in België en beschikken over de nodige verblijfsdocumenten. Nagenoeg zijn gehele familie verblijft aldus in België. Bovendien is verzoeker celibatair.

Bovendien is de steun van verzoeker zijn familie onontbeerlijk. Verzoeker trok bij hen in en kreeg de nodige financiële en emotionele ondersteuning toen hij zijn verblijfsdocumenten verloor. Deze ondersteuning werd verdergezet gedurende de detentie van verzoeker. Zijn familie bleef hem financieel ondersteunen en regelmatig bezoeken. De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode, in bepaalde omstandigheden een ernstig en niet te herstellen nadeel kan veroorzaken en dus een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. In België kan verzoeker rekenen op zijn netwerk van familie die hem in elke mogelijke zin ondersteunen: ze gaven hem onderdak, financiële steun, emotionele steun... Zonder hen, kan verzoeker niet overleven. Indien verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst zou dit nadelige gevolgen met zich meebrengen zowel voor verzoeker als voor zijn gezin en bij uitstek voor zijn twee Belgische kinderen.

Daarnaast heeft verzoeker noch werk, noch enige vorm van steun van vrienden of familie in Marokko, waardoor bijgevolg de bron van inkomsten waarop verzoeker actueel steunt zou wegvallen. Bij een eventuele terugkeer, zou hij in een toestand van absolute isolatie terechtkomen. Rekening houdend bovendien met de hoge werkloosheid in Marokko, die de afgelopen jaren overigens dubbel zo groot was als de werkloosheidsgraad in België (12 % vs 5.7 %), is er ook geen enkele garantie dat verzoeker op deze manier snel een inkomen zal verkrijgen die hem toelaat om, bij een tijdelijke terugkeer, de periode van aanvraag te overbruggen.

Uit de nauwe band die bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen, zijn ouders en zijn broer en zus in België impliceert dat een scheiding, zij het tijdelijk, wel degelijk een ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker. Er is dan ook wel degelijk sprake van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en diens familie.

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Üner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Verwerende partij was ten tijde van de beslissing op de hoogte dat verzoeker reeds sedert zijn 8 jaar was vertrokken uit Marokko alsook dat hij reeds sedert 2003 in België verbleef. Verwerende partij was ook op de hoogte dat verzoeker jonge kinderen had in België en dat hij in Marokko niemand meer kent. Zijn ouders, kinderen, broers en zussen bevinden zich allen hier. Er kan van hen niet gevraagd worden om mee te verhuizen naar Marokko. Daarnaast dateren de twee vonnissen van 2014 en 2020. Er verstreek bijgevolg reeds enige tijd sedertdien. Verzoeker heeft intussen een ware kentering gemaakt in zijn leven en kwam tot inzichten.

Zoals reeds uitvoerig uiteengezet, is het evident in het belang van de kinderen van verzoeker dat hij in hun land van herkomst, zijnde België mag blijven. Verzoeker verbleef tot moment van detentie bij zijn ouders en had nog steeds contact met zijn beide kinderen.

Verwerende partij was op de hoogte van al deze elementen, maar hield hier geen rekening mee. Het is onredelijk van verwerende partij om te beslissen dat verzoeker na 20 jaar in België te wonen, hier dient te vertrekken, gezien hij geen enkele sociale, economische of culturele banden heeft met Marokko, hetgeen evident is, gezien zijn gehele kerngezin in België verblijft en zijn twee kinderen hier zijn geboren.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden. Verzoeker heeft na een langdurig onafgebroken verblijf in België, zowel een familieleven als een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd. Indien van verzoeker vereist zou worden dat hij terugkeert naar Marokko, zou dit leiden tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij zou namelijk gescheiden worden van zijn kinderen, zijn beide ouders en zijn broers en zussen. De verwerende partij nam bovenstaande elementen echter onvoldoende mee in rekening in de bestreden beslissing.

Uit de nauwe band die bestaat tussen verzoeker en zijn kerngezin impliceert dat een scheiding, zij het tijdelijk, een ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker en diens familieleden.

Het centrum van verzoekers sociale, affectieve en economische banden ligt overduidelijk in België. Zo heeft verzoeker een duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd in België en bevindt zijn gezinsleven zich hier. De elementen van lang verblijf, de integratie van verzoeker zelf en diens familie tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoeker zich in België bevindt. Terugkeren naar Marokko zou in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Voor iemand die reeds 21 jaar in België verblijft met zijn hele nauwe familie en hier twee kinderen kreeg die hier hun hele leven hebben verbleven, heeft een verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact.

Daarenboven beschermt artikel 8 EVRM niet louter het familieleven, maar ook het privéleven. Dit laatste element biedt recht op het uitbouwen van zowel menselijke contacten als sociale banden. Artikel 8 EVRM beschermt bijgevolg ook de sociale banden die iemand opbouwt, anders dan deze binnen het strikte gezinsleven. Aangezien verzoeker hier al 20 jaar verblijft, hier heeft gewerkt en huwde, kan men ervanuit gaan dat hij hier ook de nodige sociale banden heeft gevormd.

Door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel waarop hierna wordt ingegaan. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van artikel 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds, en deze van verzoeker en diens familie-, gezins- en privéleven anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Ook wat de belangenafweging uit het tweede lid van artikel 8 EVRM betreft, blijkt dat in de thans bestreden beslissing de individuele situatie in hoofde van verzoeker niet afdoende in rekening wordt gebracht. Er dient te worden nagegaan of 'het gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid' nog daadwerkelijk een actueel karakter vertoont. Hierbij dient verwerende partij eveneens rekening te houden met alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Verwerende partij wijdt uit over het verleden van verzoeker, maar gaat er evenwel geheel aan voorbij dat de feiten reeds dateren van voor 2020, zodat minstens kan gezegd worden dat verzoeker reeds geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan. Een straf wordt opgelegd om te voorkomen dat de dader nog eens in de fout gaat en heeft zonder meer als doel de bescherming van de samenleving. Nu verzoeker reeds een gedeelte straf heeft uitgezeten, mag minstens worden verwacht dat verwerende partij dit element mee in overweging neemt in haar motivering, minstens dat zij motiveert waarom niettegenstaande deze straf werd opgelegd door de rechter, in casu deze onvoldoende zou zijn om te besluiten dat op heden niet langer sprake is van een actueel gevaar. Dit geldt ook wat betreft de afwijking van de termijn van vrijwillig vertrek.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.

1.2. Tweede middel: (...)

Daarnaast stelt verwerende partij dat uit de ernst en herhaling van de feiten van diefstal kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: "(...)."

Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt: "(...)"

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende

verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

De administratieve overheid verwijst naar de veroordelingen uit het verleden van verzoeker. De laatste veroordeling dateert echter reeds van 2020. Hierbij heeft de administratieve overheid onvoldoende analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Verwerende partij stelt louter dat uit de ernst en de herhaling van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt echter geen concrete afweging gemaakt omtrent de actualiteit van dit risico. Verwerende partij laat hierbij na op te merken dat de feiten dateren van 4 jaar geleden. Immers kan een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat in casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod. Verzoeker heeft bovendien reeds een deel van de gevangenisstraf uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar zijn veroordelingen voor feiten van vier jaar geleden.

De verwerende partij toont op geen enkele concrete manier aan dat verzoeker voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen. De laatste feiten dateren reeds van 2020. Cliënt zat inmiddels reeds een gedeelte van deze straffen uit. Er wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12: “Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaan voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. ” (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker. Verwerende partij baseert zich louter op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, waarvan de meest recente feiten dateren van 2020. Er wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de reeds ondergane evolutie door verzoeker.

Het middel is ernstig.

1.3. Schending (...)

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: “(...)”

(...)

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van de familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Zij stellen dat het feit dat de ouders van verzoeker regelmatig bij hem op bezoek gingen in de gevangenis, hij zijn verloven bij hen doorbracht en dat hij van plan is om opnieuw bij zijn ouders te gaan wonen, enkel een bewijs zijn van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Een loutere financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen, gezien de familie van verzoeker ook geld naar Marokko kan sturen. Daarnaast stelt verwerende partij dat de huidige reclassering van verzoeker er niet aan in de weg staat dat zijn aanwezigheid een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker legde meerdere uittreksels voor waaruit de afbetaling van zijn burgerlijke partijen blijkt, alsook attest van een beroepsopleiding bij de VDAB en een Dolsis attest. Verwerende partij meent dat dit de kans op recidive niet uitsluit, noch dat uit de afbetalingen een werkelijk schuldinzicht blijkt. Het afbetalen van penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen is "niet meer dan normaal." Daarnaast stelt verwerende partij dat het goede verloop van uitgangsvergunningen en penitentiaire verloven "geenszins zeggen dat u geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, gezien het in uw eigen belang is om zich te gedragen."

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Verzoeker verblijft namelijk sedert zijn 8 jaar niet meer in Marokko. Verzoeker heeft in België zijn sociale omgeving en bijgevolg het centrum van zijn belangen uitgebouwd. Zijn familie en vrienden wonen hier, hij spreekt Nederlands en Frans en heeft hier een dagbesteding. Zijn twee kinderen werden hier geboren en bezitten beiden de Belgische nationaliteit.

Enige affectieve dan wel financiële houvast is voor verzoeker nagenoeg onbestaande in zijn land van herkomst. Een terugkeer zou impliceren dat verzoeker de steun waar hij zowel op materieel als op financieel gebied op kan rekenen volledig zou verliezen, daar hij er terecht komt in een land waar verzoeker geen dak boven zijn hoofd heeft en niemand kent.

Verzoeker doet ook de nodige inspanningen om één van de drie landstalen te leren om, zodra hij zijn verblijfsrecht heeft, op legale wijze in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Bij een terugkeer zou hij zijn kans op werk evenwel verliezen aangezien het in Marokko zeer moeilijk is om aan de slag te gaan. De werkloosheid ligt er immers dubbel zo hoog als in België. Deze omstandigheden maken bijgevolg dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland voor verzoeker bijzonder moeilijk is.

Om reden hierboven uiteengezet zou het immers volstrekt onmogelijk zijn beroep te doen op zijn familie nu verzoeker zij woonachtig zijn in België en Spanje en zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken.

Heden heeft verzoeker daarentegen wél een duidelijke en verregaande verbondenheid met de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft duidelijk geïnvesteerd in zijn sociale en culturele integratie. Hij heeft hier twee kinderen gekregen en zijn meest nauwe familie verblijft hier op heden. Verzoeker woonde eerst in de gezinswoning met zijn voormalige echtgenote en kinderen. Nadien trok hij opnieuw bij zijn familie in. Dit toont bijgevolg de nauwe onderlinge band aan. Eenzelfde mate van verbondenheid is compleet afwezig met zijn land van herkomst.

Sedert zijn detentie is de familie van verzoeker hem steeds blijven steunen, zowel emotioneel als financieel. Dit blijkt ook uit de bijgevoegde financiële uittreksels. De familie van verzoeker stort namelijk sedert diens detentie regelmatig geld op zijn gevangenisrekening opdat hij ook aldaar in zijn onderhoud kan blijven voorzien.

Daarnaast onderging verzoeker de laatste vier jaar een merkelijke gedragswijziging. De laatste feiten dateren dan ook reeds van 2020. Zoals reeds hierboven uiteengezet, wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er wordt door verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom het gevaar voor de openbare orde actueel, ernstig en reëel is.

Bijgevolg dienen al deze elementen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft op verzoeker en op zijn kerngezin, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen.

Het is bijgevolg in tegenstelling tot wat verweerder in haar beslissing beweert geen oplossing om met het hele gezin naar Marokko af te reizen om verzoeker te bezoeken, daar zijn kinderen hier geboren zijn en geen enkele band met Marokko hebben. Uit deze elementen blijkt overduidelijk dat het de bedoeling is van het gezin van verzoeker om zich in België te vestigen. Er is geen enkele intentie om definitief terug te keren naar Marokko. Ondanks dat verweerder op moment van de beslissing over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en

hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/ of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt. Het is echter evident dat wanneer verzoeker in België verblijft sedert 2003 en zijn kinderen hier geboren zijn en de Belgische nationaliteit hebben, zij niets plots terug naar hun land van herkomst wensen te gaan. Zij hebben met Marokko dan ook geen enkele band. Ook is het vanzelfsprekend dat het in het belang is van de jonge kinderen van verzoeker is om fysiek bij hem te verblijven en niet te communiceren via moderne communicatietechnologie. Meer nog, het is volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker geacht zou kunnen worden om op deze manier een betekenisvol contact met zijn familie uit te bouwen. Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest, minstens mag van een overheid die de beginselen van behoorlijk bestuur dient te hanteren, mag worden verwacht dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie mogelijk acht.

Verweerder stelt vast dat verzoeker hier tewerkgesteld was, kinderen kreeg en gehuwd was. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn gezin reeds heel wat stappen ondernomen heeft met het oog op integratie.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering. Er werd niet concreet gemotiveerd op welke wijze verzoeker op heden een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

Er blijkt daarenboven duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met deze elementen.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig.

2. Met betrekking tot het inreisverbod

Eerste middel: (...)

Verwerende partij stelt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid Vw dat de beslissing tot verwijdering dient gepaard te gaan met een inreisverbod van zes jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor het overige herhaalt verwerende partij de motivering zoals uiteengezet bij de beslissing tot verwijdering van het grondgebied met bevel tot het grondgebied te verlaten.

Zij stelt dat gezien de ernst en herhaling van de veroordelingen, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene zou niet hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren.

Er kan bijgevolg worden verwezen naar bovenstaande elementen, om tot de conclusie te komen dat de bestreden beslissing een schending vormt van het recht op gezins- en familieleden, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: "(...)."

(...)

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

Art. 8 EVRM stipuleert: "(...)."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

(...)

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt dat er geen bijzondere afhankelijkheid van familiale banden wordt aangetoond.

Dit is in strijd artikel 8 EVRM.

De elementen van lang verblijf en integratie tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoeker zich in België bevinden. Verzoeker heeft in België een privéleven beschermd door artikel 8 EVRM. Terugkeren naar Marokko, zelfs voor een tijdelijk (maar lange) periode, zijnde voor de duur van het inreisverbod, kan wel degelijk in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Voor iemand die reeds lange tijd in België verblijft (heden 21 jaar); die gelet op de argumentatie aangehaald met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten omtrent een mogelijke schending van artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst niet in de mogelijkheid is om terug te keren; die enkel

nog sociale contacten en netwerk heeft in België; die kinderen kreeg in België die over de Belgische nationaliteit beschikken en die hier getrouwd was, heeft een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, alsook het evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds. Er werd geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en verwerende partij kwam zo tot een besluit dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

2.2. Tweede middel: (...)

Daarnaast stelt verwerende partij dat uit de ernst en herhaling van de feiten van diefstal kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: "(...)."

Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt: "(...)."

In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn. In de tweede plaats, ongeacht of deze beperking tot 5 jaar nu wel of niet geldt, dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel. Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen.

De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier."

De administratieve overheid verwijst naar de veroordelingen uit het verleden van verzoeker. De laatste veroordeling dateert echter reeds van 2020. Hierbij heeft de administratieve overheid onvoldoende analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker in illegaliteit verblijft. Zoals zelf verwerende partij echter zelf in haar beslissing vermeldt, poogde verzoeker meermaals zijn verblijf te regulariseren. Ten tijde van ontvangst van de desbetreffende beslissingen, was verzoeker dan ook bezig om zijn verblijf te regulariseren via de procedure van de humanitaire regularisatie.

Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde blijkt volgens de verwerende partij uit de aard van de feiten. Verwerende partij laat hierbij na op te merken dat de feiten dateren van 4 jaar geleden. Immers kan een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat in casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod. Verzoeker heeft bovendien reeds een deel van de gevangenisstraf uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar zijn veroordeling van vier en tien jaar geleden.

De verwerende partij toont op geen enkele concrete manier aan dat verzoeker voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen. De veroordeling dateert reeds van 2020. Er wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12: "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. " (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker. Verwerende partij baseert zich louter op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, waarvan de meest recente feiten dateren van voor 2020.

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 6 jaar opgelegd. Dit is een overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar. Ondanks het feit dat dit een zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt. Er wordt gesteld dat een inreisverbod van 6 jaar proportioneel zou zijn daar verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht zou worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verwerende partij herhaalt hiervoor louter de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De administratieve overheid heeft evenwel de plicht de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren én hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar verwerende partij laat na te motiveren waarom de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

De laatste feiten dateren van meer dan 4 jaar geleden. Er zijn bovendien belangrijke tegenindicaties, zoals het feit dat verzoeker reeds een gedeelte van zijn straf heeft uitgezeten, hij goed omringd wordt door familie, hier kinderen heeft en bij zijn familie inwoonde voor zijn detentie. Minstens dringt een concrete analyse zich op waarin wordt gemotiveerd waarom een overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is hetgeen niet blijkt. Er wordt louter een standaardmotivering aangevoerd, maar nergens wordt concreet aan situatie van verzoeker op heden.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen. Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

3.2. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een miskennis van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). De verzoekende partij toont dit niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van het bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij tevens gewezen wordt op de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet ter verantwoording waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Tevens worden in het bestreden bevel de feitelijke overwegingen weergegeven die het oordeel onderbouwen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en die onderbouwen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Daarnaast wordt in de voormelde bestreden beslissing een onderzoek gevoerd, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, naar het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en naar de vraag of de verzoekende partij minderjarige kinderen heeft op het grondgebied of gezondheidsproblemen.

De Raad stelt vast dat ook het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden. Betreffende de bepaling van de duur van het inreisverbod, wordt in het bestreden inreisverbod gemotiveerd dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren, dat gelet op al de in het bestreden inreisverbod opgesomde elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van zes jaar proportioneel is. Tot slot geeft de verwerende partij in het bestreden inreisverbod weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de motieven, zoals weergegeven in punten 1.1. en 1.2., blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het

bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;”

Artikel 74/11, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing houdende de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur hoger dan vijf jaar, zijn gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

3.7. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, 5C-166/14, Rendon Marin, pt. 83). De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive

kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63)

3.8. De verwerende partij motiveert in het bestreden bevel dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en in het bestreden inreisverbod dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen zij concreet toelicht als volgt:

“Op 23.04.2014 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 42 maanden gevangenisstraf met 4 jaar uitsluiting behalve de voorlopige hechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen.

Op 06.05.2020 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf.

Uit het vonnis van 06.05.2020 blijkt dat de feiten een grote ernst vertonen. Hij pleegde diefstal uit het bedrijf Carrefour waarin hij was tewerkgesteld. Deze feiten werden via de bewakingscamera onweerlegbaar vastgelegd en overigens niet betwist door betrokkene. Het betreft op 1 dag tot 33 rollen vuilniszakken, alsmede sigaretten en filterdopjes.

Betrokkene beschouwt het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie. Zijn gedrag heeft blijk gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Zoals de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij verwijst naar de *“strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden”* van de verzoekende partij. De Raad stelt echter vast dat het oordeel dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid niet enkel is gebaseerd op de veroordelingen van de verzoekende partij op zich, doch ook gegrond is op onder meer de aard en de ernst van de feiten (*“diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen.”* en diefstal), de strafmaat, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, de impact van de feiten op de slachtoffers en de maatschappij, en de asociale en valse persoonlijkheid, de enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef die uit haar gedrag en de door haar gepleegde feiten blijken. Nu geenszins blijkt dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar strafrechtelijke veroordelingen, is het betoog van de verzoekende partij dat een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie kan leiden tot de vaststelling dat er *in casu* redenen voorhanden zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod, niet dienstig.

De verzoekende partij stelt dat de laatste veroordeling reeds dateert van 2020 en dat de verwerende partij nalaat op te merken dat de feiten dateren van vier jaar geleden. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat het laatste vonnis dateert van 6 mei 2020 zodat minstens impliciet blijkt dat de laatste feiten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen dateren van minstens vier jaar geleden. Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat het loutere gegeven dat de feiten dateren van minstens vier jaar geleden, nog niet aantoonbaar is dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij thans geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ

27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of de verzoekende partij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, als dader of mededader, met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, door twee of meer personen, en aan diefstal, waarbij de verwerende partij wijst op de strafmaat en de aard en de ernst van de feiten, op het herhaaldelijk karakter van deze feiten, op de impact van de feiten op de slachtoffers en de samenleving en op de asociale en valse persoonlijkheid, de enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef die uit haar gedrag en uit de door haar gepleegde feiten blijkt, af te leiden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, minstens maakt de verzoekende partij, door louter voor te houden dat er niet afdoende wordt gemotiveerd of zij door haar veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde, het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De Raad herhaalt dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar de mogelijkheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

In casu blijkt afdoende dat en waarom de verwerende partij geoordeeld heeft dat de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten waarvoor de verzoekende partij op 23 april 2014 en op 6 mei 2020 werd veroordeeld ertoe leiden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden respectievelijk een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Door louter te wijzen op het feit dat de laatste feiten reeds dateren van 2020 doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De laatste feiten zijn niet dermate oud dat het onredelijk zou zijn hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat er meer recente “*relevante feiten en omstandigheden*” zijn die wijzen op een wijziging in haar gedrag en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk een concrete afweging heeft gemaakt omtrent de actualiteit van het risico, dat zij concreet heeft gemotiveerd op welke wijze de verzoekende partij op heden een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Gelet op voornoemde motieven waarin wordt gewezen op de aard en de ernst van de feiten, op de strafmaat, op het herhaaldelijk karakter van deze feiten, op de impact van de feiten op de slachtoffers en de samenleving en op de asociale en valse persoonlijkheid, de enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef die uit het gedrag van de verzoekende partij en uit de door haar gepleegde feiten blijken, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar haar veroordelingen voor feiten van vier en tien jaar geleden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins aantoon op welke wijze een verdere analyse van de actuele situatie zou kunnen aantonen dat zij door haar gedrag niet langer geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden respectievelijk dat zij niet langer een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij stelt dat zij intussen een ware kentering gemaakt heeft in haar leven en tot inzichten kwam, dat zij de laatste vier jaar een merkelijke gedragswijziging onderging, maar beperkt zich tot vage, algemene beweringen. Waar zij in dit verband nog stelt dat zij meerdere uittreksels voorlegde waaruit de afbetaling van haar burgerlijke partijen blijkt, alsook van een beroepsopleiding bij de VDAB en een Dolsis attest, dat de verwerende partij meent dat dit de kans op recidive niet uitsluit, noch dat uit de afbetalingen een werkelijk schuldinzicht blijkt, dat het afbetalen van penale boeten gerechtskosten en burgerlijke partijen “niet meer dan normaal” is, dat de verwerende partij daarnaast stelt dat het goede verloop van uitgangsvergunningen en penitentiaire verlopen “*geenszins zeggen dat u geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, gezien het in uw eigen belang is om zich te gedragen*”, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit geenszins kan lezen in de bestreden beslissingen. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat

voornoemde stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen voorlagen. De verzoekende partij toont niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij te stellen dat zij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden respectievelijk een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Zij maakt geenszins concreet aannemelijk dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen door de verwerende partij onvoldoende rekening werd gehouden met de reeds door haar ondergane evolutie.

De verzoekende partij stelt dat zij reeds een deel van de gevangenisstraf heeft uitgevoerd. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar gevangenisstraf reeds een deel heeft uitgevoerd, toont op zich geenszins aan dat er in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Ook het betoog dat zij geboet heeft voor de fouten die zij heeft begaan en dat een straf wordt opgelegd om te voorkomen dat de dader nog eens in de fout gaat en zonder meer als doel heeft de bescherming van de samenleving toont dit niet aan. De Raad verduidelijkt in dit kader dat een straf *'een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf'* (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, "Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting" in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, waarom de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om het gegeven dat de verzoekende partij haar straf deels heeft uitgezeten mee in overweging te nemen in haar motivering of te motiveren waarom, niettegenstaande deze straf werd opgelegd door de rechter, *in casu* deze onvoldoende zou zijn om te besluiten dat op heden niet langer sprake is van een actueel gevaar.

Door het louter oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat er *in casu* geen redenen van openbare orde voorhanden zijn.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het afwijken van een termijn voor vrijwillig vertrek, waar zij verwijst naar het feit dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde, vervalt in een standaardmotivering of bepaalde relevante individuele elementen nalaat in overweging te nemen in haar afweging.

3.9. Waar de verzoekende partij gewag maakt van een overschrijding van de 'maximumtermijn' van vijf jaar, gaat zij eraan voorbij dat, wanneer vastgesteld wordt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals *in casu*, een inreisverbod "*van meer dan vijf jaar*" kan opgelegd worden, waardoor aldus in dat geval vijf jaar geen maximumtermijn is.

Gelet op de motieven van het bestreden inreisverbod, kan de verzoekende partij voorts niet ernstig betogen dat de motivering voor een zwaar inreisverbod – met een duur van zes jaar – uiterst beperkt is. De Raad wijst erop dat het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde de reden is waarom haar een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd en dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod voorts de concrete omstandigheden inzake haar gedrag blijken waardoor een inreisverbod met de duur van zes jaar proportioneel wordt geacht, waardoor aldus de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd heeft, op grond van een concrete analyse, waarom de termijn van vijf jaar *in casu* overschreden wordt. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het gaat om een loutere standaardmotivering.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij aldus toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van zes jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig te beschouwen is.

De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar niet wordt gemotiveerd waarom het overschrijden van de duur van vijf jaar noodzakelijk is. Waar zij meent dat er geen concrete analyse wordt gemaakt waarin gemotiveerd wordt waarom een overschrijding van de termijn van vijf jaar zich opdringt daar er geen rekening wordt gehouden met de tegenaanwijzingen voor recidive, dat de laatste feiten dateren van vier jaar geleden, dat er bovendien belangrijke tegenindicaties zijn, zoals het feit dat zij reeds een gedeelte van haar straf heeft uitgezeten, goed omringd is door familie, hier kinderen heeft en bij haar familie inwoonde voor haar detentie, kan de Raad vooreerst verwijzen naar wat hieromtrent *supra* reeds werd gesteld, waaruit blijkt dat het loutere feit dat de laatste feiten dateren van vier jaar geleden en dat de verzoekende partij reeds een gedeelte van haar straf heeft uitgezeten op zichzelf niet maakt dat de verzoekende partij thans geen gevaar meer is voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Verder verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze het omringd zijn door familie, de aanwezigheid van haar minderjarige kinderen en het gegeven dat zij voor haar detentie bij haar familie inwoonde zou kunnen aantonen dat zij niet langer kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van omstandigheden die dienen als tegenwijzigingen voor recidive, maakt zij ook niet aannemelijk dat met bepaalde relevante elementen, bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening werd gehouden door de verwerende partij noch dat bepaalde elementen omtrent haar huidige situatie ten onrechte niet in overweging werden genomen.

3.10. Door louter te betogen dat zij meermaals poogde haar verblijf te regulariseren, maakt de verzoekende partij verder niet concreet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in het bestreden inreisverbod, bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, te stellen dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Het stond de verzoekende partij immers vrij om vanuit het buitenland de gewenste procedure op te starten. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven niet in rekening mocht nemen bij de bepaling van de duurtijd van het bestreden inreisverbod.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij ten tijde van ontvangst van de desbetreffende beslissingen bezig was om haar verblijf te regulariseren via de procedure van de humanitaire regularisatie, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de verzoekende partij op 8 oktober 2024, aldus na het nemen van de bestreden beslissingen, werd ingediend. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.11. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor meer dan vijf jaar en bij haar afweging van de duur van zes jaar voor het inreisverbod met bepaalde relevante gegevens ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.12. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat uit de motivering blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens, dat de verwerende partij een onvoldoende analyse heeft gemaakt van haar concrete situatie en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met andere voorhanden zijnde elementen, minstens maakt zij niet aannemelijk met welke beschikbare gegevens of voorhanden zijnde elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het individueel en actueel gedrag – minstens niet met welke relevante elementen betreffende haar individueel en actueel gedrag de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden – en zo tot een besluit is gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

3.13. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd omdat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en dat haar om die reden, op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel was van de verwerende partij om in de tweede bestreden beslissing, op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, te stellen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al de in het bestreden inreisverbod opgesomde elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van zes jaar proportioneel is.

In het bestreden bevel wordt het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een bedreiging is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Beide gronden volstaan elk op zich om de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. Daar de verzoekende partij geenszins de motieven van het bestreden bevel over het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde weerlegt of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat – met name dat het motief dat zij reeds meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend een loutere standaardmotivering is en geen individuele proportionaliteitsafweging inhoudt die steunt op alle gegevens van het dossier – niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief.

3.14. Een schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

3.15. De schending van de in punt 3.5. vermelde bepalingen wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

3.16. De verzoekende partij betoogt dat zij na een langdurig onderbroken verblijf in België, zowel een familie- als een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat indien van haar vereist zou worden dat zij terugkeert naar Marokko, dit zou leiden tot een schending van voormelde bepaling, daar zij zou gescheiden worden van haar kinderen, beide ouders en broers en zussen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.17. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België met haar kinderen H.D. en A.D., die in België geboren zijn en de Belgische nationaliteit bezitten, met haar moeder M.D. van Spaanse nationaliteit, met haar vader van Belgische nationaliteit, met haar zus N.D. en de echtgenoot van haar zus en met haar broer I.D. en diens echtgenote S.D.D., die over een "E-verblijfskaart" beschikt.

3.18. In de bestreden beslissingen wordt over het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en voornoemde familieleden gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaarde veel familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze in België verblijvende familieleden aantoont.

Betrokkene verklaarde een Belgisch minderjarig kind te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat geen van zijn kinderen op bezoek komen in de gevangenis. Het is dan ook onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind(eren). Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind(eren) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind(eren). Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera.

Betrokkene maakt ook melding van meerderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen."

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij niet heeft geoordeeld dat het loutere feit dat zij meerderjarig is op zich leidt tot de vaststelling dat zij geen schending van artikel 8 van het EVRM kan opwerpen, doch wel heeft gesteld *"Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (...) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt."*

Daarnaast wijst de Raad er ook op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, de bestreden beslissingen *in casu* geen beslissingen tot beëindiging van verblijf betreffen.

Met het algemeen betoog dat haar familieleden zich in België bevinden, door te wijzen op de nauwe band met haar familieleden en door te beweren dat er sprake is van een kerngezin en dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is tussen haar en haar familie, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij wijst erop dat zij twintig jaar getrouwd was, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Uit de vertaling van haar huwelijksakte, die zich in het administratief dossier bevindt, (administratief dossier, stuk nr. 8) blijkt dat zij in 2002 in het huwelijk trad. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de verzoekende partij tot 2015 gehuwd was. Aldus blijkt niet dat zij twintig jaar getrouwd was. Wat er ook van zij, in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de verzoekende partij op dit moment geen duurzame relatie heeft in België, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij voornoemd betoog.

De verzoekende partij stelt dat zij eerst in de gezinswoning woonde met haar voormalige echtgenote en kinderen en nadien opnieuw introk bij haar familie, dat dit de nauwe onderlinge band aantoont, dat zij tot op het moment van detentie bij haar ouders verbleef. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij in het verleden samenwoonde met haar kinderen toont niet aan dat zij thans een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met hen heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. De loutere samenwoning met haar ouders tot op het ogenblik van haar detentie toont op zichzelf ook niet aan dat er sprake is van een bijkomende elementen afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden.

De verzoekende partij stelt dat dat zij nog steeds contact 'had' met haar beide kinderen maar beperkt zich tot een loutere bewering. Bovendien weerlegt noch ontkracht zij de motieven van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat geen van haar kinderen op bezoek komen in de gevangenis, dat het dan ook onduidelijk is of zij weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met haar kinderen, dat zij geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoont hoe zij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met haar kinderen noch wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met haar kinderen, dat zij niet aantoont dat zij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of zij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of zij regelmatig contact onderhoudt met haar kinderen, et cetera, dat uit de stukken van het administratief dossier geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen de verzoekende partij en haar meerderjarig kind.

Door louter een kopie van de identiteits- of verblijfskaarten van haar familieleden evenals een attest van gezinssamenstelling van mevrouw S.D.D. voor te leggen, en te wijzen op de nationaliteit en/of de verblijfsstatus van haar familieleden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met deze familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift foto's van zichzelf "*met haar familieleden*" maar licht niet toe wie deze familieleden zijn, nog minder op welke wijze hieruit een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan blijken.

De verzoekende partij stelt dat haar familie haar sedert haar detentie steeds is blijven steunen, zowel emotioneel als financieel, dat dit ook blijkt uit de bijgevoegde financiële uittreksels, dat haar familie sedert haar detentie namelijk regelmatig geld stort op haar gevangenisrekening opdat zij ook aldaar in haar onderhoud kan blijven voorzien, dat de steun van haar familie onontbeerlijk is, dat zij bij hen introk en de nodige financiële en emotionele ondersteuning kreeg toen zij haar verblijfsdocumenten verloor, dat deze ondersteuning werd verdergezet gedurende haar detentie, dat haar familie haar financieel bleef ondersteunen en regelmatig kwam bezoeken, dat zij kan rekenen op haar netwerk van familie die haar in elke mogelijke zin ondersteunen: ze gaven haar onderdak, financiële steun, emotionele steun..., dat zij zonder hen niet kan overleven. De Raad merkt vooreerst op dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde rekeninguittreksels niet kan blijken wie de geldoverschrijvingen heeft verricht. Er liggen verder geen andere elementen voor die enige financiële ondersteuning door haar familie staven. De verzoekende partij toont niet aan dat de emotionele steun en regelmatige bezoeken die zij van haar familie ontvangt van die aard zijn dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Het loutere gegeven dat zij bij familie inwoonde voor haar detentie, toont op zichzelf ook niet aan, het weze herhaald, dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zij maakt geenszins concreet aannemelijk dat zij zonder hen niet kan overleven.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen, haar ouders, haar zus en schoonbroer en/of haar broer en schoonzus in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.19. De verzoekende partij betoogt dat zij enkel in België nog sociale contacten en een netwerk heeft, dat zij hier kinderen kreeg die over de Belgische nationaliteit beschikken en hier getrouwd was, dat zij in België haar sociale omgeving en bijgevolg het centrum van haar belangen heeft uitgebouwd, dat haar familie en vrienden hier wonen, dat zij Nederlands en Frans spreekt en hier een dagbesteding heeft, dat zij de nodige inspanningen doet om één van de drie landstalen te leren om, zodra zij haar verblijfsrecht heeft, op legale

wijze in haar eigen behoeften te kunnen voorzien, dat zij heden een duidelijke en verregaande verbondenheid heeft met de Belgische maatschappij, dat zij duidelijk geïnvesteerd heeft in haar sociale en culturele integratie, dat eenzelfde mate van verbondenheid compleet afwezig is met haar land van herkomst, dat het centrum van haar sociale, affectieve en economische banden overwegend in België is komen te liggen, dat zij een duurzaam sociaal netwerk heeft uitgebouwd in België, dat haar broer en zus, haar ouders en haar kinderen allen reeds geruime tijd in België verblijven en beschikken over de nodige verblijfsdocumenten, dat nagenoeg haar gehele familie in België verblijft, dat zij celibatair is, dat haar gezinsleven zich hier bevindt, dat de elementen van lang verblijf, haar integratie zelf en haar familie duidelijk aantonen dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, dat aangezien zij hier al twintig jaar verblijft, hier heeft gewerkt en huwde, men ervan kan uitgaan dat zij hier ook de nodige sociale banden heeft gevormd, dat de verwerende partij vaststelt dat zij hier tewerkgesteld was, kinderen kreeg en gehuwd was, dat hieruit duidelijk blijkt dat zij en haar gezin reeds heel wat stappen ondernomen hebben met het oog op integratie.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij haar betoog dat zij Nederlands en Frans spreekt nuanceert met haar later betoog dat zij de nodige inspanningen doet om één van de drie landstalen te leren. Zij brengt in dit verband voorts geen enkel stavingstuk bij. Zij stelt in België een dagbesteding te hebben en duidelijk geïnvesteerd te hebben in haar sociale en culturele integratie, maar laat na dit concreet toe te lichten of te staven met enig stuk. Zij toont niet aan welke actuele economische banden zij met België heeft.

Verder merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij niet aan dat haar sociale omgeving met vrienden en familie, haar talenkennis, haar dagbesteding en haar verbondenheid met de Belgische maatschappij, haar sociale en culturele integratie, haar duurzaam sociaal netwerk, haar celibaat, haar sociale, affectieve en economische banden met België, haar lang verblijf, haar vroegere tewerkstelling, de geboorte van haar kinderen en het (voorheen) verderzetten van haar huwelijk in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, in *casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

3.20. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging of tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM. Haar betoog dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en familieleden, dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij in haar beslissingen onvoldoende rekening houdt met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven, dat een scheiding, zij het tijdelijk, wel degelijk een ernstig nadeel zou berokkenen aan haar, is dan ook niet dienstig.

3.21. Bovendien – en in de mate haar banden met haar familieleden in België wel degelijk een beschermingswaardig privéleven zouden uitmaken – merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen ook is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

“Dat de uitoefening van zijn familieleden met kinderen en familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij er niemand meer kent.

Betrokkene kwam pas naar België in 2003. Er kan worden aangenomen dat hij nog andere banden dan zijn nationaliteit hebt met zijn herkomstland. Hij spreekt de taal en heeft er school gelopen. Het is niet onredelijk om te stellen dat hij zijn privéleven opnieuw kan opbouwen in zijn herkomstland, al dan niet met ondersteuning van zijn familie. Ook zijn familie in België kan hem steun bieden vanuit België of middels korte

bezoeken. De vaardigheden die hij tijdens zijn werk in België heeft opgedaan, kunnen hem wellicht ook in Marokko van pas komen en hem sneller aan een job helpen.

Betrokkene heeft inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Met het betoog dat zij heden in Marokko geen sociale omgeving meer heeft, dat haar vrienden en familie zich hier bevinden, dat haar andere broer en zus zich in Spanje bevinden en dat haar nauwe familieleden bijgevolg allen verblijfsrecht in Europa hebben, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven waarin wordt gesteld dat het niet onredelijk is te stellen dat zij haar privéleven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, al dan niet met ondersteuning van haar familie, dat haar familie in België haar ook steun kan bieden vanuit België of middels korte bezoeken, dat de contacten met familie en vrienden in België kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden, daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen en dat zij haar vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Zij toont niet aan deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij stelt dat zij sedert haar acht jaar niet meer in Marokko verblijft maar maakt dit niet concreet aannemelijk. Uit de vertaling van haar huwelijksakte, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt overigens dat zij in 1982 werd geboren en in 2002 in T., Marokko verbleef. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij voor het eerst in België aankwam in 2003.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert terug te keren naar haar regio van herkomst, gelegen in de stad T. in Marokko, dat zij immers niets of niemand meer heeft of kent in Marokko, dat zij daarenboven noch de financiële middelen heeft om een reis naar T. te bekostigen, noch om daar te overleven, merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij er niemand meer kent. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij pas in 2003 naar België kwam, dat er kan aangenomen worden dat zij nog andere banden heeft met haar herkomstland dan haar nationaliteit, dat zij de taal spreekt en er school heeft gelopen, dat het niet onredelijk is om te stellen dat zij haar privéleven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, al dan niet met ondersteuning van haar familie, dat haar familie in België steun kan bieden vanuit België of middels korte bezoeken, dat de vaardigheden die zij tijdens haar werk in België heeft opgedaan, haar wellicht ook in Marokko van pas kunnen komen en haar sneller aan een job helpen. Met voornoemd betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat zij noch de financiële middelen heeft om een reis naar T. te bekostigen, noch om daar te overleven, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf stelt financiële steun van haar familie te genieten. Zij toont niet aan dat zij haar reis niet kunnen of willen bekostigen of haar niet willen ondersteunen in Marokko. Bovendien heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissingen op gewezen dat de vaardigheden die zij tijdens haar werk in België heeft opgedaan, haar wellicht ook in Marokko van pas kunnen komen en haar sneller aan een job kunnen helpen, zodat zij ook op die manier financiële middelen kan verwerven om in Marokko te "overleven", minstens maakt de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat zij bij een terugkeer haar kans op werk evenwel zou verliezen aangezien het in Marokko zeer moeilijk is om aan de slag te gaan, dat de werkloosheid er immers dubbel zo hoog ligt als in België, dat deze omstandigheden bijgevolg maken dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland voor haar bijzonder moeilijk is, dat rekening houdend met de hoge werkloosheidsgraad in Marokko, die de afgelopen jaren overigens dubbel zo groot was als de werkloosheidsgraad in België (12% vs 5,87%) er ook geen enkele garantie is dat zij snel op deze manier een inkomen zal verkrijgen dat haar toelaat om, bij een tijdelijke terugkeer, de periode van een aanvraag te overbruggen. Het loutere feit dat de werkloosheidsgraad in Marokko dubbel zo hoog ligt als in België toont nog niet aan dat de verzoekende partij geen kans op tewerkstelling maakt. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij haar kans op werk in Marokko zou verliezen. Waar zij stelt dat er geen enkele garantie is dat zij snel een inkomen zal verkrijgen dat haar toelaat de periode in Marokko te overbruggen, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat zij een dergelijke garantie dient te krijgen. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf financiële steun van haar familie te genieten. Zij toont niet aan dat haar familie haar in afwachting van het vinden van een job niet langer zou kunnen of willen ondersteunen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat enige affectieve dan wel financiële houvast voor haar nagenoeg onbestaande is in haar land van herkomst, dat een terugkeer zou impliceren dat zij de steun waarop zij zowel op materiaal als op financieel gebied kan rekenen volledig zou verliezen, daar zij er terecht komt in een land waar zij geen dak boven haar hoofd heeft en niemand kent, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in

de bestreden beslissingen heeft gesteld dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden, daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat zij haar vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko, dat het niet onredelijk is om te stellen dat zij haar privéleven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, al dan niet met ondersteuning van haar familie. Aldus blijkt niet dat enige affectieve dan wel financiële houvast voor haar nagenoeg onbestaande zal zijn in haar land van herkomst of dat zij bij een eventuele terugkeer in een toestand van absolute isolatie zou terechtkomen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij, die in haar verzoekschrift stelt huisvesting en financiële steun van haar familie te genieten, laat na aannemelijk te maken waarom zij bij een terugkeer naar Marokko de steun waarop zij op financieel gebied kan rekenen volledig zou verliezen. Zij stelt weliswaar dat het volstrekt onmogelijk zou zijn beroep te doen op haar familie nu zij woonachtig zijn in België en Spanje en haar kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, dat zij noch werk noch enige vorm van steun van vrienden of familie heeft in Marokko, waardoor de bron van inkomsten waarop zij actueel steunt zou wegvallen, maar toont met dit betoog niet concreet aan waarom zij hun financiële steun zou verliezen. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de familieleden van de verzoekende partij haar vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Zij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Met gans haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert terug te keren naar haar regio van herkomst.

Waar de verzoekende partij stelt dat van haar familieleden niet gevraagd kan worden om mee te verhuizen naar Marokko, dat het geen oplossing is om met het hele gezin naar Marokko af te reizen om haar te bezoeken, daar haar kinderen hier geboren zijn en geen enkele band met Marokko hebben, dat overduidelijk blijkt dat het de bedoeling is van haar gezin om zich in België te vestigen, dat er geen enkele intentie is om definitief terug te keren naar Marokko, dat ondanks dat de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissingen over deze informatie beschikte, hier geen rekening mee werd gehouden, minstens hieromtrent niet op zorgvuldige wijze werd gemotiveerd, merkt de Raad vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt gevraagd aan de familieleden van de verzoekende partij om mee te verhuizen naar Marokko. Evenmin miskent de verwerende partij in de bestreden beslissingen het gegeven dat het de bedoeling is van haar gezin om zich in België te vestigen en dat er geen enkele intentie is om definitief terug te keren naar Marokko. Er wordt in de bestreden beslissingen immers rekening gehouden met de situatie dat haar familieleden in België blijven en gemotiveerd dat de contacten met familie ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden, daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Het loutere feit, zoals de verzoekende partij aanvoert, dat haar kinderen hier geboren zijn en geen enkele band met Marokko (zouden) hebben, doet aan voornoemde motieven geen afbreuk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Er blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden of op onzorgvuldige wijze hierover heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij betoogt dat indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst dit nadelige gevolgen met zich meebrengt zowel voor haar als voor haar gezin en bij uitstek voor haar twee Belgische kinderen, dat de nauwe band die bestaat tussen haar en haar kerngezin impliceert dat een scheiding, zij het tijdelijk, een ernstig nadeel zou berokkenen aan haar en haar familieleden, dat voor iemand die reeds 21 jaar in België verblijft met haar hele nauwe familie en hier twee kinderen kreeg die hier hun hele leven hebben verbleven de bestreden beslissingen wel degelijk een immense impact hebben, dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact heeft. De Raad merkt vooreerst op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.18. blijkt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar kinderen en andere familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk maakt. Verder wordt in de bestreden beslissingen de nadelige gevolgen en de impact van de bestreden beslissingen niet miskent, doch gesteld dat het gegeven dat de uitoefening van haar familieleven met kinderen en familieleden die in België verblijven moeilijker zal verlopen het louter gevolg is van haar eigen buitensporig misdadig gedrag, hetgeen zij geenszins betwist. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen *in casu* foutief, onzorgvuldig kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De verzoekende partij stelt dat het evident in het belang van de kinderen is dat zij in hun land van herkomst, zijnde België, mag blijven, dat het evident is dat wanneer zij in België verblijft sedert 2003 en haar kinderen hier geboren zijn en de Belgische nationaliteit hebben, zij niet plots terug naar hun land van herkomst wensen te gaan, dat zij met Marokko dan ook geen enkele band hebben, dat het vanzelfsprekend is dat het in het belang van de jonge kinderen is om fysiek bij haar te verblijven en niet te communiceren via moderne communicatietechnologie. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich niet op het hoger

belang van het kind kan beroepen nu uit de Belgische identiteitskaarten van haar kinderen, waarvan zij een kopie bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat beide kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen meerderjarig waren. Verder herhaalt de Raad dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk maakt. Zij toont ook niet aan dat haar kinderen fysiek bij haar wensen te verblijven. Er blijkt dan ook niet dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissingen te stellen dat de contacten onderhouden kunnen worden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De vaststelling dat de verzoekende partij en haar kinderen niet terug naar hun land van herkomst wensen te gaan en menen geen enkele band met Marokko te hebben, doet aan voornoemde motieven geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij stelt dat het volstrekt onduidelijk is op welke wijze zij geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen een betekenisvol contact met haar familie uit te bouwen, dat het een loutere standaardmotivering betreft waarvan *in casu* allerminst toepassing kan worden gemaakt, dat mag worden verwacht dat de verwerende partij motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie mogelijk acht, merkt de Raad op dat een gestandaardiseerde motivering nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat deze overwegingen op haar niet van toepassing zouden zijn. Zij verduidelijkt ook niet om welke reden contact via de moderne communicatiemiddelen in haar geval niet mogelijk of niet betekenisvol zou (kunnen) zijn en verduidelijkt dan ook niet met welke elementen hieromtrent de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welke elementen de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd bij de belangenafweging.

De verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is van de verwerende partij om te beslissen dat zij na twintig jaar in België te wonen hier dient te vertrekken, gezien zij geen sociale, economische of culturele banden heeft met Marokko, hetgeen evident is, gezien haar geheel kerngezin in België verblijft en haar twee kinderen hier geboren zijn. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij pas in 2003 naar België kwam, dat er kan aangenomen worden dat zij nog andere banden heeft met haar herkomstland dan haar nationaliteit, dat zij de taal spreekt en er school heeft gelopen, dat het niet onredelijk is om te stellen dat zij haar privéleven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, al dan niet met ondersteuning van haar familie, dat haar familie in België steun kan bieden vanuit België of middels korte bezoeken, dat de vaardigheden die zij tijdens haar werk in België heeft opgedaan, haar wellicht ook in Marokko van pas kunnen komen en haar sneller aan een job helpen, motieven die de verzoekende partij, gelet op het voorgaande en door verder louter te stellen dat zij geen sociale, economische of culturele banden met Marokko heeft, geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij wijst op haar kerngezin en de geboorte van haar kinderen in België maar toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar intussen meerderjarige kinderen of enig ander familielid in de zin van artikel 8 van het EVRM. Door louter te wijzen op haar twintigjarig verblijf in België, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het *in casu* onredelijk is van de verwerende partij om haar op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij vervalt in een loutere standaardmotivering maar gaat eraan voorbij dat de voornoemde motieven en de motieven vermeld in punt 3.18. betrekking hebben op haar geval. Zelfs indien bepaalde motieven een gestandaardiseerde motivering zouden betreffen betekent dat nog niet dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de hierboven vermelde motieven en de motieven uiteengezet in punt 3.18. niet op haar van toepassing zouden zijn, nog minder dat voormelde overwegingen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 8 van het EVRM zouden zijn.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij nalaat een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier, dat ze geen concrete en individuele proportionaliteitsafweging maakte aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, minstens laat zij na concreet toe te lichten met welke gegevens, "*relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak*" of "*elementen van het dossier*" de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Door louter te betogen dat de verwerende partij gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de

ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven, dat de verwerende partij geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en deze van haar en haar familie-, gezins- en privéleven en dat haar individuele situatie niet afdoende in rekening werd gebracht, toont zij dit, gelet op wat voorafgaat, niet aan.

3.22. De Raad wijst erop dat het *in casu* geen weigering van voorgezet verblijf betreft, zodat de verwijzing van de verzoekende partij naar de Boultif en Üner-criteria in onderhavig geval niet dienstig is.

3.23. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond. Met haar betoog toont de verzoekende partij ook geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt in het licht van voormelde bepalingen een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest.

3.24. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en zij voorts het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden niet weerlegt, noch ontkracht, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

3.25. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig is noch dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde haar gekende en relevante gegevens geen rekening heeft gehouden en dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.26. Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van de richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn is immers reeds omgezet in de Belgische wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking kan worden toegeschreven. De verzoekende partij voert evenmin aan dat de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.27. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER